

Arrest

nr. 170 482 van 24 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 december 2013 tot weigering van de afgifte van een visum voor kort verblijf (type C).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht 10 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat D. DUMERY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die de Filipijnse nationaliteit heeft, vraagt op 31 oktober 2013 een visum kort verblijf (type C) aan bij de Belgische ambassade te Manilla, Filipijnen.

1.2. Op 6 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering tot afgifte van een visum voor kort verblijf (type C). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Motivatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- U heeft niet aangetoond dat er een toereikende en geldige medische reisverzekering is afgesloten*
- Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*
- Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.*

Betrokkene is werkloos en sinds 2011 financieel afhankelijk van haar vriend. Gezien het socio-economische profiel van betrokkene, biedt zij weinig garantie op terugkeer. Er bestaat een reële kans dat er kort verblijf gevraagd wordt maar lang verblijf beoogd wordt.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij haalt in een enig middel in haar synthesememorie de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“de algemene rechtsbeginselen”*, van *“de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting”*, van de rechten van de verdediging en van de hoorplicht. Eveneens wordt aangehaald dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt en dat er sprake is van machtsmisbruik.

Het middel wordt als volgt weergegeven in de synthesememorie:

“1.

Verweerder stelt in zijn weigeringsbeslissing :

« U heeft niet aangetoond dat er een toereikende en geldige medische reisverzekering is afgesloten”.

Verzoekster merkt dienaangaande op dat verweerder heeft nagelaten haar uit te nodigen alsnog een toereikende en geldige medische reisverzekering neer te leggen.

Dat verzoekster ter goeder trouw is en op eerste vraag van verweerder onmiddellijk een toereikende en geldige medische reisverzekering zou neergelegd hebben.

3

Dat verzoekster opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoekster en haar Belgische vriend, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen het bijkomend stuk neer te leggen.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging. Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

2.

Verweerder stelt verder in zijn weigeringsbeslissing :

- “ Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld.

- Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.

Betrokkene is werkloos en sinds 2011 financieel afhankelijk van haar vriend. Gezien het socio-economisch profiel van betrokkene, biedt zij weinig garantie op terugkeer. Er bestaat een reële kans dat er kort verblijf gevraagd wordt maar lang verblijf beoogd wordt.”.

In de voormelde door verzoekster gevolgde procedure¹, zoals weergegeven op de website van het van F.O.D. Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken :

<https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Gidsvandeprocedures/Pages/Prive-bezoek.aspx>, wordt het volgende dienaangaande gesteld (punt 6) :

“ f) Informatie die het mogelijk maakt om de beoordeling van uw wil om het Schengengrondgebied vóór het verstrijken van het visum te verlaten toe te laten, of, met andere woorden, informatie die het mogelijk maakt om vast te stellen dat u het centrum van uw belangen in uw land van herkomst of het land waar u gewoonlijk verblijft behoudt (bv. elke bewijs van uw integratie in uw land van herkomst of het land waar u gewoonlijk verblijft: bewijs van tewerkstelling, professionele situatie, ontvangst van regelmatige inkomsten, bezit van onroerend goed, gezinssituatie, enz.);”.

Dat verzoeksters vriend ten ondersteuning van de visumaanvraag van zijn vriendin een uitnodigingsschrijven heeft neergelegd waarin hij uiteenzette dat zijn vriendin geenszins de intentie heeft om, na het verstrijken van het visum, in België te blijven nu zij samen een toekomst willen uitbouwen en dit op een legale wijze willen doen en dat verzoeker op zijn beurt verzoekster wil rondleiden in België en laten kennismaken met dit land.

Dat in de weigeringsbeslissing geenszins melding wordt gemaakt van de gemotiveerde uitnodigingsschrijven.

Verzoekster merkt eveneens op dat door verweerder niet op een afdoende manier werd aangeduid waarom de door haar vriend neergelegde uitnodigingsbrief niet kon weerhouden worden ter staving van verzoeksters voornemen om het Schengengrondgebied vóór het verstrijken van het visum te verlaten.

4

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in casu duidelijk sprake is van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering zonder dat werd rekening gehouden met de door verzoekster neergelegde bewijsstukken.

“Dat de Overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen;

deze motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing te grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen, draagkrachtig en deugdelijk ... ”

“ Vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende)” 2.

3.

Verweerder stelt verder nog in zijn beslissing dat verzoekster niet « over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit”.

Verzoekster merkt dienaangaande op dat door verweerder bijkomende voorwaarden worden geformuleerd (waaraan door verzoekster niet zou voldaan zijn), waaronder het uitoefenen van een winstgevende legale activiteit, zonder dat deze voorzien worden in de wet, K.B. of omzendbrief.

Dat derhalve duidelijk sprake is van machtsmisbruik in hoofde van verweerder daar eenzijdig zomaar bijkomende voorwaarden worden toegevoegd zonder dat deze teruggevonden kunnen worden in enige wettelijke bepaling.

4.

Verzoekster wil opmerken dat er in casu duidelijk sprake is van schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en totale willekeur

Wanneer alle gevraagde documenten door verzoekster werden neergelegd dient door verweerder een objectieve en gemotiveerde beslissing te worden genomen.

Dat is in casu niet gebeurd.

Geenszins is er een weergave /opsomming van de door verzoekster neergelegde documenten evenmin wordt aan verzoekster in de bestreden beslissing verduidelijkt waarom met de door verzoekster neergelegde documenten geen rekening kan worden gehouden.

Naast schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting is er in casu duidelijk sprake van machtsmisbruik in hoofde van verweerder !!!

Dat verzoekster opmerkt dat in casu eveneens sprake is van de zorgvuldigheidsverplichting daar de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

5

Dit is in casu niet gebeurd.

Minstens kon immers bij twijfel verzoekster uitgenodigd worden op het Belgische ambassade te Manila voor een onderhoud m.b.t. haar aanvraag tot een visum kort verblijf.

III. REPLIEK OP VERWEER:

1.

Verweerder stelt in zijn weigeringsbeslissing

“U heeft niet aangetoond dat er een toereikende en geldige medische reisverzekering is afgesloten.”

Echter heeft verweerder op geen enkel ogenblik aan verzoekster te kennen gegeven dat zij dit bewijsstuk diende te voegen bij een aanvraag tot het bekomen van een visum kort-verblijf.

Verweerder gaat in zijn memorie dan ook bijzonder kort door de bocht als hij stelt dat verzoekster niet betwist het bewijsstuk niet heeft voorgelegd. Dat het net verweerder is die hier in de fout gaat, en niet verzoekster.

Dat verweerder meent geen wettelijk verplichting te hebben om zorgvuldig te handelen. Verweerder gaat hiermee helemaal voorbij aan de Algemene Beginselen van Behoorlijke Bestuur die op zijn beslissingen van toepassing is.

Dat het er weldegelijk sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wanneer verweerder een beslissing neemt op basis van het ontbreken van een stuk welke zij op geen enkel ogenblik aan verzoekster heeft gevraagd om dit voor te leggen, in casu het bewijs van een toereikende en geldige medische reisverzekering.

2.

Verder heeft verweerder de afgifte van het visum geweigerd omdat volgens verweerder verzoekster het niet aannemelijk maakt het Belgisch grondgebied te willen verlaten voor het einde van het visum.

Verweerder steunt zijn bewering op het loutere feit dat verzoekster niet zou betwisten dat zij sinds 2011 financieel ten laste zou zijn van haar vriend.

Dat verzoekster thans in haar aanvraag duidelijk heeft uiteengezet en bewezen wat haar feitelijke situatie is:

- Ze woont in haar eigen woning (eigendom) samen met haar kinderen;*
- Ze is huisvrouw;*
- Haar kinderen gaan naar school;*
- Haar Belgische vriend steunt haar financieel;*
- Haar Belgische vriend komt regelmatig op bezoek naar de Filipijnen;*
- Dagelijks hebben ze contact via telefoon of internet.*

6

Dat verweerder aan de hand van de verschillende uitnodigingsbrieven en andere bewijsstukken heel goed op de hoogte is van deze omstandigheden.

Dat verzoekster een visum heeft aangevraagd voor zichzelf en niet voor haar kinderen. Dat het dan ook bijzonder onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekster in deze omstandigheden niet zou terugkeren naar de Filipijnen bij het verstrijken van haar visum.

Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk zou blijken dat de toestand van verzoeker werd geanalyseerd. Maar dat de weigeringsbeslissing geen melding maakt van de gemotiveerde uitnodigingsbrieven ... terwijl verweerder niet betwist deze niet ontvangen te hebben.

Uit niets kan verweerder echter afleiden dat er een gevaar bestaat dat verzoekster bij het verstrijken van haar visum niet zou terugkeren naar de Filipijnen.

Dat er in casu weldegelijk sprake is van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering zonder dat er rekening werd gehouden met de door verzoekster neergelegde bewijsstukken.

Dat de weigeringsbeslissing zich vooral focust op het feit dat verzoekster huisvrouw of "werkloos" is zonder rekening te houden met de bewezen feitelijke situatie van verzoekster waardoor er geen afdoende motivatie is om de visumaanvraag te weigeren.

Verweerder heeft derhalve zijn zorgvuldigheidsverplichting geschonden.

3.

Dat er duidelijk sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en totale willekeur.

Wanneer alle gevraagde documenten door verzoekster werden neergelegd dient door verweerder een objectieve en gemotiveerde beslissing te worden genomen. Dat is in casu niet gebeurd!

Dat verweerder eenvoudig weg stelt dat het hem niet duidelijk is op welk punt de motivering van de bestreden beslissing verzoekster niet in staat zou stellen om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen. Maar,

- dat verzoekster meent voldoende te hebben bewezen dat ze wel bij het verstrijken van haar visum zal terugkeren naar de Filipijnen: verzoekster heeft er haar kinderen en haar woning in eigendom;*
 - dat verzoekster niet werd gevraagd naar een bewijs van een toereikende en geldige medische reisverzekering; dat zij deze op eenvoudige verzoek zou voorgelegd hebben;*
- dat verweerder in de bestreden beslissing de plicht tot uitdrukkelijke motivering derhalve heeft geschonden!"*

3.2. De Raad merkt vooreerst op dat in de rechtspraak doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van "de" beginselen van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse rechtsbeginselen. Naast de in punt 3.1. vermelde schendingen laat de verzoekende partij na te expliciteren welke andere

beginselen van behoorlijk bestuur zij eventueel nog geschonden acht. Uit haar betoog kan dit evenmin worden afgeleid. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. De Raad wijst er voorts op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van de afgifte van het visum voor kort verblijf wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code (hierna: de Visumcode).

Wat betreft de motivering in feite, is de bestreden beslissing gesteund op twee weigeringsmotieven.

Enerzijds wordt gesteld dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er een toereikende en geldige medische reisverzekering is afgesloten. Dit vormt het eerste weigeringsmotief.

Anderzijds oordeelt de gemachtigde dat het voornemen om het grondgebied van de lidstaat te verlaten voor het verstrijken van het visum, niet kon worden vastgesteld. Daarbij concretiseert de gemachtigde dat er geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf kon worden vastgesteld aangezien verzoekende partij niet kan aantonen dat zij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit. Hierbij wordt verder toegelicht dat verzoekende partij werkloos is en dat zij sinds 2011 financieel afhankelijk is van haar vriend. Gezien haar socio-economisch profiel, biedt zij weinig garantie op terugkeer. Er bestaat een reële kans dat er kort verblijf wordt gevraagd maar dat een lang verblijf wordt beoogd. Dit vormt het tweede weigeringsmotief.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekende partij spreekt een dergelijke vaststelling tegen in haar synthesesmemorie, doch zij verwijst dienaangaande naar argumenten die neerkomen op het uiten van inhoudelijke kritiek tegen de concrete motieven in de bestreden beslissing. Deze kritiek dient te worden bekeken vanuit het oogpunt van de schending van de materiële motiveringsplicht, zoals aangegeven wordt in punt 3.5.

Waar verzoekende partij nog opmerkt dat er duidelijk sprake is van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, merkt de Raad op dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze volgt uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wordt derhalve niet aangetoond.

3.4. Uit de synthesesmemorie blijkt dat verzoekende partij kritiek uit op de twee weigeringsmotieven vermeld in de bestreden beslissing. Aldus voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 15 en 32 van de Visumcode.

3.5. Artikel 23, lid 4 van de Visumcode bepaalt dat een visum kan worden geweigerd overeenkomstig artikel 32, lid 1 van de Visumcode.

Artikel 32, lid 1 van de Visumcode bepaalt:

“Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

- i) een vals, nagmaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;*
- ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;*
- iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;*
- iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;*
- v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;*
- vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;*
- vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering.*

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

Artikel 15 van de Visumcode luidt als volgt :

“1. Aanvragers van een eenvormig visum voor één of twee binnenkomsten dienen aan te tonen dat zij in het bezit zijn van een toereikende en geldige medische reisverzekering ter dekking van eventuele uitgaven voor repatriëring om medische redenen, dringende medische zorg en/of spoedbehandeling in een ziekenhuis of wegens overlijden tijdens hun verblijf op het grondgebied van de lidstaten.

2. Aanvragers die een eenvormig visum voor meer dan twee binnenkomsten („meerdere binnenkomsten”) aanvragen, dienen aan te tonen dat zij in het bezit zijn van een toereikende en geldige medische reisverzekering voor de duur van hun eerste voorgenomen bezoek.

Daarnaast ondertekenen dergelijke aanvragers de in het aanvraagformulier opgenomen verklaring waarmee zij bevestigen dat het hun bekend is dat zij bij een volgend verblijf een medische reisverzekering dienen te hebben afgesloten.

3. De verzekering dient geldig te zijn op het gehele grondgebied van de lidstaten en bestrijkt de gehele duur van het voorgenomen verblijf of de doorreis van de betrokkene. De minimumdekking bedraagt 30 000 EUR.

Ten aanzien van een visum met territoriaal beperkte geldigheid voor het grondgebied van meer dan één lidstaat is de dekking ten minste in de betrokken lidstaten geldig.

4. Aanvragers dienen in beginsel een verzekering in hun land van verblijf af te sluiten. Indien dit niet mogelijk is, dan sluiten zij een verzekering in een ander land af.

Indien iemand anders een verzekering op naam van de aanvrager afsluit, zijn de voorwaarden van lid 3 van toepassing.

5. Om vast te stellen of een verzekering toereikend is, gaan de consulaten na of aanspraken jegens de verzekeringsmaatschappij in een lidstaat kunnen worden verhaald.

6. Aan de verzekeringsplicht kan geacht worden te zijn voldaan indien wordt vastgesteld dat gelet op het beroep van de aanvrager een toereikende verzekering kan worden verondersteld.

De ontheffing voor het leveren van een bewijs van medische reisverzekering kan betrekking hebben op bijzondere beroepsgroepen, zoals zeevaarders, die in verband met hun beroepsbezigheden reeds zijn gedekt door een medische reisverzekering.

7. Houders van diplomatieke paspoorten zijn vrijgesteld van de verplichting in het bezit te zijn van een medische reisverzekering."

Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat de verwerende partij op grond van verschillende redenen de aanvraag kan weigeren en dat niet in een systeem van cumulatieve voorwaarden wordt voorzien op grond waarvan men het visum zou kunnen weigeren. De vaststelling dat is voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven zoals vermeld onder artikel 32, lid 1 van de Visumcode hiervoor geciteerd, volstaat om een visumaanvraag te weigeren.

Dit heeft tot gevolg dat, indien de bestreden beslissing op correcte wijze is gesteund op één van deze opgesomde weigeringsgronden, die elk op zich reeds als determinerend kunnen worden beschouwd, zij afdoende is gemotiveerd en de overige weigeringsgronden als overbodig moeten worden beschouwd.

3.6. Verzoekende partij uit in haar synthesesamenvatting onder meer kritiek op de eerste weigeringsgrond in de bestreden beslissing, met name de vaststelling dat niet is aangetoond dat er een toereikende en geldige medische reisverzekering is afgesloten.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag op 31 oktober 2013 geen bewijs heeft voorgelegd dat een toereikende en geldige medische reisverzekering is afgesloten in de zin van artikel 15, eerste lid van de Visumcode. De Raad stelt tevens vast dat verzoekende partij in haar synthesesamenvatting dit gegeven op zich niet betwist. De vaststelling in de bestreden beslissing: *"U heeft niet aangetoond dat er een toereikende en geldige medische reisverzekering is afgesloten"*, vindt aldus steun in het administratief dossier en is gebaseerd op objectieve gegevens die blijken uit het administratief dossier.

3.7. Verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik te kennen heeft gegeven dat zij dit bewijsstuk diende te voegen bij haar visumaanvraag. Op geen enkel moment werd door de verwerende partij gevraagd om dit ontbrekend stuk voor te leggen, waardoor haar niet kan worden verweten dit bewijs niet te hebben voorgelegd in het kader van haar visumaanvraag. Verzoekster stelt dat verwerende partij heeft nagelaten haar uit te nodigen om alsnog een bewijs van toereikende en geldige medische reisverzekering neer te leggen. Verwerende partij diende, alvorens een beslissing te nemen, haar te horen, minstens haar uit te nodigen om een bijkomend stuk neer te leggen. De verzoekende partij meent dat, conform de op de gemachtigde rustende zorgvuldigheidsplicht en in het kader van de hoorplicht, het de gemachtigde toekwam om alsnog dit bewijsstuk op te vragen.

De Visumcode is in dit geval rechtstreeks van toepassing. Conform artikel 15 van de Visumcode kwam het verzoekende partij toe om het volgende bewijs voor te leggen: *"1. Aanvragers van een eenvormig visum voor één of twee binnenkomsten dienen aan te tonen dat zij in het bezit zijn van een toereikende en geldige medische reisverzekering ter dekking van eventuele uitgaven voor repatriëring om medische redenen, dringende medische zorg en/of spoedbehandeling in een ziekenhuis of wegens overlijden tijdens hun verblijf op het grondgebied van de lidstaten."*

Het niet in bezit zijn van zulke reisverzekering is een uitdrukkelijke weigeringsgrond, voorzien in artikel 32 van de Visumcode.

Verzoekende partij wordt in deze geacht de wet te kennen. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, is het derhalve aan de visumaanvrager om aan te tonen dat hij/zij in het bezit is van een toereikende en geldige medische reisverzekering ter dekking van de in voormeld artikel bepaalde kosten. Artikel 15 van de Visumcode laat geen twijfel dat de bewijslast in deze enkel en alleen bij de

visumaanvrager rust. In hoofde van de gemachtigde rust enkel een verplichting om de voorhanden zijnde gegevens, zoals deze blijken uit het administratief dossier, op individuele wijze te onderzoeken. De verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden in haar betoog dat de gemachtigde, indien de informatie, zoals onder meer vereist door artikel 15 van de Visumcode, niet door de visumaanvrager wordt voorgelegd, de plicht heeft om de visumaanvrager op de hoogte te stellen van het ontbreken van dit stuk en haar vervolgens uit te nodigen om dit stuk alsnog neer te leggen. Deze stelling druist in tegen de duidelijke bewoordingen van artikel 15 van de Visumcode, volgens hetwelk het aan de visumaanvrager toekomt om een dergelijk bewijs voor te leggen.

De Raad stelt verder dat van een aanvrager van een visum kort verblijf redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij alle nuttige elementen en bewijzen aanbrengt opdat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden om het gevraagde visum kort verblijf te verkrijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Verzoekende partij kon zich daartoe informeren en/of een beroep doen op een raadsman. Het komt verzoekende partij toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die zij instelt en haar aanvraag zo volledig mogelijk te staven.

Wat betreft de aangevoerde schending van de hoorplicht, merkt de Raad op dat, bij afwezigheid van een formele regeling ter zake, het bestuur niemand een voordeel kan weigeren dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden, noch hem dergelijk voordeel kan ontnemen noch hem een sanctie met een voldoende ernstig karakter kan opleggen zonder dat de betrokkene vooraf de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bij de aanvraag van een voordeel is in beginsel aan deze voorwaarde voldaan doordat de aanvrager in zijn aanvraag alle nuttige elementen kan laten gelden (RvS 9 september 2015, nr. 232.145).

In casu wordt in de bestreden beslissing uitspraak gedaan over een door de verzoekende partij gevraagd voordeel. Ten aanzien van een dergelijke beslissing geldt de hoorplicht, zoals reeds gesteld, met dien verstande dat hieraan in beginsel is voldaan doordat de aanvrager alle nuttige elementen laat gelden die hij in de aanvraag kan en moet uiteenzetten. Hierbij dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag tot het verkrijgen van een visum kort verblijf haar standpunt heeft kunnen uiteenzetten en de mogelijkheid heeft gekregen om haar aanvraag met de wettelijk vereiste elementen en bewijsstukken heeft kunnen staven.

Zoals reeds vastgesteld, staat het in casu niet ter betwisting dat de aanvraag tot het verkrijgen van een visum niet vergezeld was van een bewijs van een medische reisverzekering. De Raad wijst erop dat verzoekende partij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen. Uit het gegeven dat verzoekende partij in gebreke is gebleven om bij haar aanvraag alle vereiste documenten voor te leggen, kan enkel worden afgeleid dat zij zelf nalatig was of zich onvoldoende heeft geïnformeerd, maar niet dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding of met miskennis van de voorliggende gegevens tot dit onderdeel van de bestreden beslissing is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid.

In het licht van de hierboven besproken vaststellingen, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk, onjuist of onzorgvuldig dat de gemachtigde besluit dat het visum voor kort verblijf niet kan worden toegekend (onder meer) omdat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er een toereikende en geldige medische verzekering is afgesloten.

3.9. De Raad stelt vast dat het eerste weigeringsmotief in rechte en in feite aldus gehandhaafd blijft.

De verzoekende partij blijft in gebreke om aannemelijk te maken dat het hierboven besproken eerste weigeringsmotief in de bestreden beslissing steunt op foutieve gegevens of dat dit op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de hoorplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt aangetoond dat de gemachtigde een manifeste beoordelingsfout heeft begaan.

In zoverre verzoekende partij in het kader van haar betoog omtrent het eerste, hierboven besproken, weigeringsmotief aanvoert dat de gemachtigde zich schuldig heeft gemaakt aan machtsmisbruik, merkt de Raad op dat er in casu geen sprake kan zijn van machtsmisbruik nu de gemachtigde binnen zijn bevoegdheden voorzien in de Visumcode, op rechtsgeldige wijze conform artikel 32, lid 1 VII) van de

Visumcode heeft besloten dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering. Er kan niet worden ingezien op welke wijze er in casu sprake kan zijn van machtsmisbruik.

Zoals reeds gesteld, de vaststelling dat is voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven zoals vermeld onder artikel 32, lid 1 van de Visumcode, volstaat op zich om de beslissing tot weigering tot afgifte van een visum type C te schragen.

Bijgevolg dient in casu het tweede weigeringsmotief, zoals weergegeven in de bestreden beslissing en dat refereert aan artikel 32, lid 1, onder b) van de Visumcode, als overbodig te worden aangemerkt, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en de verzoekende partij dus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. De wettigheid van de bestreden beslissing blijft immers hoe dan ook overeind nu uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het visum reeds op voldoende wijze kon worden geweigerd op grond van het determinerende motief dat verzoekende partij niet aantoont dat er een toereikende en geldige medische reisverzekering is afgesloten.

Het enig middel, in zoverre ontvankelijk, is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES